Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti razširjeni senat)

z dne 22. novembra 2018*

„Javni uslužbenci – Uradniki – Zaposlovanje – Obvestilo o prostem delovnem mestu – Mediator Komisije – Pristojen OI – Prenos pristojnosti – Postopek – Posvetovanje z odborom uslužbencev – Odgovornost“

V zadevi T-688/16,

Mercedes Janssen-Cases, uradnica Evropske komisije, stanujoča v Bruslju (Belgija), ki sta jo sprva zastopala J.-N. Louis in N. de Montigny, nato pa J.-N. Louis, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki sta je sprva zastopala C. Berardis-Kayser in G. Berscheid, nato pa G. Berscheid in L. Radu Bouyon, agenti,

tožena stranka,

katere predmet je predlog na podlagi člena 270 PDEU, prvič, za razglasitev ničnosti sklepa Komisije z dne 15. junija 2016 o imenovanju osebe W za mediatorja Komisije in obvestila z dne 16. junija 2016, s katerim je Komisija tožečo stranko obvestila o rezultatih izbirnega postopka, in drugič, za povračilo škode, ki naj bi jo tožeča stranka utrpela,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat),

v sestavi M. van der Woude, predsednik, D. Gratsias (poročevalec), sodnik, I. Labucka, sodnica, A. Dittrich in I. Ulloa Rubio, sodnika,

sodna tajnica: M. Marescaux, administratorka,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 11. julija 2018

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

1 Komisija Evropskih skupnosti se je leta 1977 odločila, da bo uvedla službo za mediacijo. Cilj te službe je zagotavljati nebirokratsko reševanje težav, ki nastanejo na delovnem mestu, da bi se čim bolj zmanjšala uporaba predhodnih in sodnih postopkov. Da bi Komisija zagotovila učinkovito opravljanje te naloge, je delovanje zadevne službe „formalizirala“. Komisija je tako sprejela Sklep C(2002) 601 z dne 4. marca 2002 o okrepljeni službi za mediacijo (v nadaljevanju: Sklep o okrepljeni službi za mediacijo). V skladu s členom 6(3) navedenega sklepa „[p]redsednik Komisije imenuje mediatorja na podlagi predloga generalnega direktorja za kadrovske in upravne zadeve po posvetovanju z odborom uslužbencev“.

2 Tožeča stranka, Mercedes Janssen-Cases, je bila s sklepom predsednika Komisije z dne 8. marca 2012 imenovana za namestnico mediatorja, ki spada v okvir službe za mediacijo pri generalnem sekretariatu Komisije.

3 Tožeča stranka je poleg funkcije namestnice mediatorja od 28. februarja 2013 opravljala funkcijo mediatorke, nato pa je bila v skladu s sklepom z dne 16. decembra 2013 v smislu člena 7(2) Kadrovskih predpisov za uradnike Evropske unije (v nadaljevanju: Kadrovski predpisi) začasno razporejena na isto delovno mesto, in sicer z učinkom za nazaj od 1. marca 2013.

4 S sklepom Komisije z dne 16. oktobra 2013 je funkcija glavne svetovalke „mediatorja“ postala funkcija vodje enote, ki spada v razred AD 13/AD 14.

5 Komisija je 10. februarja 2014 objavila razpis za prosto delovno mesto COM/2014/366 za zaposlitev mediatorja/vodje enote v službi za mediacijo (razred AD 13/AD 14). Tožeča stranka se je na zadevno delovno mesto prijavila 27. februarja 2014.

6 Osrednji odbor uslužbencev Komisije je z dopisom z dne 7. maja 2014, naslovljenim na generalno direktorico Generalnega direktorata (GD) Komisije za kadrovske zadeve in varnost, zaprosil za posredovanje življenjepisov izbranih kandidatov in ocenjevalne lestvice, ki jo je uporabil izbirni odbor. Osrednji odbor uslužbencev je za te dokumente zaprosil, da bi izdal mnenje, ki je v členu 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo določeno kot faza izbirnega postopka.

7 Osrednji odbor uslužbencev je z dopisom z dne 20. junija 2014 predsednika Komisije pozval, naj ne potrdi predloga generalne direktorice GD Komisije za kadrovske zadeve in varnost za imenovanje na delovno mesto mediatorja, dokler zaradi neposredovanja zaprošenih dokumentov ne more izdati svojega mnenja.

8 Osrednji odbor uslužbencev je z dopisom z dne 17. oktobra 2014, naslovljenim na generalno direktorico GD za kadrovske zadeve in varnost, izdal negativno mnenje v zvezi s kandidatom, ki ga je predlagala navedena generalna direktorica.

9 GD za kadrovske zadeve in varnost je tožečo stranko z dopisom z dne 22. julija 2015 obvestil o sklepu predsednika Komisije o zaključku izbirnega postopka brez imenovanja mediatorja.

10 Komisija se je 16. septembra 2015 odločila, da funkcijo mediatorja dvigne na raven glavnega svetovalca (razred AD 14/AD 15) ter da v skladu s členom 29(1)(a)(i) in (iii) Kadrovskih predpisov odobri in objavi razpis za navedeno prosto delovno mesto. Glede na ta sklep naj bi bila odločitev za zapolnitev prostega delovnega mesta sprejeta v skladu s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo. Komisija je 7. oktobra 2015 objavila razpis za prosto delovno mesto COM/2015/1801 za zaposlitev glavnega svetovalca, ki spada v razred AD 14/AD 15, da bi zapolnila delovno mesto mediatorja.

V navedenem razpisu je bilo pojasnjeno, da bo predsednik Komisije imenovanje opravil na podlagi predloga generalnega direktorja GD za kadrovske zadeve in varnost po posvetovanju z osrednjim odborom uslužbencev.

11 Tožeča stranka se je 16. oktobra 2015 prijavila na delovno mesto mediatorja in je bila med tremi kandidati, ki so bili izbrani za preglede in razgovore s komisijo za predizbor in posvetovalnim odborom za imenovanja. Ker je bila oseba W, takrat vodja zdravstvene službe GD za kadrovske zadeve in varnost, edina kandidatka, ki je izpolnjevala zahteve glede usposobljenosti, je posvetovalni odbor za imenovanja 25. februarja 2016 sprejel pozitivno mnenje za njeno imenovanje na delovno mesto mediatorja.

12 Osrednji odbor uslužbencev je z dopisom z dne 13. maja 2016, naslovljenim na K. Georgievo, podpredsednico Komisije, med drugim pristojno za kadrovske zadeve, odgovoril na prošnjo za izdajo mnenja, ki jo je 20. aprila 2016 nanj naslovila generalna direktorica GD Komisije za kadrovske zadeve in varnost v zvezi z imenovanjem osebe W na delovno mesto mediatorja. Osrednji odbor uslužbencev se je v zvezi s tem pritožil, da se prošnja za izdajo mnenja nanaša samo na enega predlaganega kandidata ter da zato ne razpolaga z dokumenti v zvezi s preostalima izločenima kandidatoma in torej ne more izdati ustreznega mnenja.

13 Komisija je s sklepom z dne 15. junija 2016 osebo W imenovala na delovno mesto mediatorja in z dopisom z dne 16. junija 2016 tožečo stranko obvestila o rezultatih izbirnega postopka (v nadaljevanju skupaj: izpodbijana sklepa).

14 Tožeča stranka je 15. septembra 2016 zoper izpodbijana sklepa vložila pritožbo na podlagi člena 90(2) Kadrovskih predpisov. Komisija je z odločbo z dne 5. januarja 2017 navedeno pritožbo zavrnila.

Postopek in predlogi strank

15 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je 28. septembra 2016 vložila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča, v skladu s členom 91(4) Statuta vložila to tožbo.

16 Tožena stranka je z ločeno vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila istega dne, vložila predlog za odložitev izvršitve sklepa o imenovanju osebe W na delovno mesto mediatorja.

17 Postopek je bil 7. oktobra 2016 v skladu s členom 91(4) Kadrovskih predpisov prekinjen do sprejetja izrecne odločitve ali odločitve z molkom organa o zavrnitvi pritožbe, ki jo je tožeča stranka vložila 15. septembra 2016. Postopek je po tem, ko je bila navedena pritožba izrecno zavrnjena, 17. januarja 2017 začel ponovno teči.

18 Predsednik Splošnega sodišča je s sklepom z dne 17. februarja 2017, Janssen-Cases/Komisija (T-688/16 R, neobjavljen, EU:T:2017:107), predlog za odložitev izvršitve sklepa o imenovanju osebe W na delovno mesto mediatorja zavrnil.

19 Splošno sodišče je na predlog petega senata na podlagi člena 28 Poslovnika odločilo, da zadevo predodeli razširjenemu senatu.

20 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijana sklepa razglasi za nična;

– Komisiji naloži plačilo zneska 100.000 EUR za povračilo premoženjske in nepremoženjske škode, ki jo je utrpela;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

21 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanih sklepov

Dopustnost

22 V skladu s smernicami za službe Komisije v zvezi z imenovanjem visokih uradnikov iz oktobra 2008 le obvestilo neizbranemu kandidatu oziroma neizbranim kandidatom pomeni akt, ki posega v položaj. Vendar je treba ugotoviti, da čeprav je treba to obvestilo šteti za uradno zavrnitev zadevne kandidature, od katere začne teči rok za vložitev pritožbe v smislu člena 90 Kadrovskih predpisov, ima tudi akt, s katerim se z izbiro kandidata konča izbirni postopek – ki je bil edini akt, določen v spornem razpisu o prostem delovnem mestu – pravne posledice, zgoraj navedena uradna zavrnitev pa je njegova neizogibna posledica (glej v tem smislu sodbo z dne 30. junija 1983, Schloh/Svet, 85/82, EU:C:1983:179, točka 40).

23 Iz tega sledi, da sta predloga za razglasitev ničnosti, ki ju tožeča stranka navaja v okviru tožbe, v celoti dopustna.

Vsebinska presoja

24 Tožeča stranka v podporo tožbi navaja štiri razloge:

– kršitev člena 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo;

– kršitev člena 27 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah;

– zloraba pooblastil in kršitve postopka;

– očitna napaka pri presoji ter kršitev načel dobrega upravljanja, varstva legitimnih pričakovanj in sorazmernosti ter politike enakih možnosti.

25 Argumentacija, ki jo tožeča stranka navaja v okviru prvega tožbenega razloga, ima dva dela. Tožeča stranka v prvem delu trdi, da kolegij komisarjev ni bil pristojen za sprejetje sklepa o imenovanju osebe W na delovno mesto mediatorja, saj naj bi bil za njegovo sprejetje v skladu s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo pristojen predsednik Komisije. Drugi del se nanaša na kršitev te določbe zaradi nepravilnega posvetovanja z odborom uslužbencev.

26 Natančneje, tožeča stranka v prvem delu prvega tožbenega razloga trdi, da je za imenovanje mediatorja Komisije v skladu s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo pristojen predsednik Komisije, ki je v tem posebnem primeru v skladu s členom 2(1) Kadrovskih predpisov določen kot organ, pristojen za imenovanje (OI). Ta pristojnost predsednika Komisije naj bi bila navedena v razpisu za

prosto delovno mesto, na podlagi katerega je bil sporni izbirni postopek izveden. V obravnavani zadevi pa naj bi bila Komisija, in sicer organ, ki za to ni bil pristojen, tista, ki je sprejela izpodbijana sklepa, ne da bi si prej za to zagotovila pristojnost.

27 Tožeča stranka v okviru drugega dela trdi, da posvetovanje z osrednjim odborom uslužbencev, določeno v členu 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo, ni bilo izvedeno pravilno, ker temu odboru niso bili posredovani spisi vseh kandidatov. Cilj zadevnega posvetovanja naj bi namreč bil generalnemu direktorju GD za kadrovske zadeve in varnost predložiti argumentirano mnenje o uspešnosti, sposobnosti in profilu različnih kandidatov. S tem, da je bilo izdano mnenje le o kandidatu, ki je bil predlagan predsedniku Komisije, pa naj bi se temu posvetovanju odvzel njegov polni učinek in naj bi bilo spremenjeno v preprosto potrditev predloga generalnega direktorja GD za kadrovske zadeve in varnost, s čimer naj se osrednji odbor uslužbencev ne bi nikoli strinjal.

28 Komisija v zvezi z očitkom, ki se nanaša na nepristojnost za sprejetje izpodbijanih sklepov, trdi, da je pristojnost za imenovanje mediatorja s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo prenesla na svojega predsednika. Vendar naj nič ne bi nasprotovalo temu, da Komisija v posebnem primeru to pristojnost izvede sama, če je – tako kot v obravnavani zadevi – določena kot OI zaradi razreda, v katerega je umeščeno razpisano delovno mesto, in sicer v skladu z njenim Sklepom C(2013) 3288 final z dne 4. junija 2013 o izvajanju pooblastil, ki jih organu za imenovanja dodeljujejo Kadrovski predpisi in ki jih organu, pristojnemu za sklepanje pogodb, dodeljujejo pogoji za zaposlitev drugih uslužbencev. Ta sklep naj bi implicitno in s takojšnjim učinkom spremenil Sklep o okrepljeni službi za mediacijo. Tožeča stranka naj nikakor ne bi dokazala, da ji je zato, ker je izpodbijana sklepa sprejel kolegij komisarjev, nastala škoda. Poleg tega naj člen 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo Komisiji ne bi nalagal, da se z osrednjim odborom uslužbencev posvetuje glede vseh kandidatur, ki so bile sprva izbrane. Nasprotno, iz te določbe naj bi izhajalo, da se je treba z osrednjim odborom uslužbencev posvetovati le glede predloga, ki ga generalni direktor GD za kadrovske zadeve in varnost poda predsedniku Komisije, s čimer naj bi se navedeni odbor strinjal.

29 Kar zadeva prvi del, iz člena 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo izhaja, da mediatorja imenuje predsednik Komisije. S tega vidika je treba zadevno določbo treba šteti za dejanje, s katerim je Komisija v smislu člena 2(1) Kadrovskih predpisov določila pristojni OI na tem področju.

30 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da trditve Komisije, da je v skladu s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo pristojnost za imenovanje mediatorja „prenesla“ na svojega predsednika in da lahko zato to pristojnost izvaja tudi sama, kadar meni, da je to primerno, ni mogoče sprejeti.

31 Prenos pristojnosti je namreč akt, s katerimi se organu, ki prenaša pristojnost, odvzame prenesena pristojnost v korist organa, na katerega jo je prenesel (glej v tem smislu sodbo z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast, 10/56, EU:C:1958:8, točki 77 in 78). S prenosom pristojnosti se torej prenesejo pooblastila, kar organu, ki prenaša pristojnost, prepoveduje, da se sklicuje na preneseno pristojnost, razen v utemeljitev svoje odločitve o nepristojnosti. Organ, ki je prenesel pristojnost, lahko to pristojnost ponovno izvaja le, če prej sprejme akt, na podlagi katerega zopet prevzame preneseno pristojnost. Namreč, tako kot je za prenos pristojnosti potrebno sprejeti izrecen akt, s katerim se zadevna pristojnost prenese (sodba z dne 13. junija 1958, Meroni/Visoka oblast, 9/56, EU:C:1958:7, str. 42), je treba to pristojnost v skladu z načelom pravne varnosti, ki je podlaga za določitev formalnih zahtev glede prenosa pristojnosti, tudi odvzeti s sprejetjem izrecnega akta.

32 Če se torej predpostavi, da je treba postopek določitve pristojnega OI iz člena 2(1) Kadrovskih predpisov šteti za prenos pristojnosti ali ga izenačiti s takim prenosom, Komisija v nasprotju z učinkom odvzema, ki ga povzroči tak „prenos“, trdi, da je pristojna, da namesto svojega predsednika izvaja pristojnost imenovanja mediatorja, kadar se ji zdi to primerno.

33 Vendar je treba ugotoviti, da je v skladu s Sklepom C(2013) 3288 final, navedenim v točki 28 zgoraj, ki je bil sprejet v skladu s členom 2(1) Kadrovskih predpisov, OI, ki je pristojen za imenovanje glavnega svetovalca v skladu s členom 29(1)(a)(i) in (iii) Kadrovskih predpisov, kolegij komisarjev.

34 Komisija pa je, kot je bilo navedeno v točki 10 zgoraj, s sklepom z dne 16. septembra 2015 odločila, da funkcijo mediatorja dvigne na raven glavnega svetovalca (razred AD 14/AD 15).

35 Glede na razvoj dogodkov po sprejetju Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo je OI, ki je pristojen za imenovanje mediatorja Komisije, kolegij komisarjev. V teh okoliščinah je treba napotilo na člen 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo v sklepu z dne 16. septembra 2015 razlagati tako, da se ne nanaša na organ, ki je pristojen za imenovanje mediatorja, ampak na formalnosti, ki jih mora ta organ, to je Komisija, spoštovati v okviru postopka imenovanja mediatorja, zlasti kar zadeva posvetovanje z odborom uslužbencev. Tako je treba razlagati tudi podobno napotilo v razpisu o prostem delovnem mestu.

36 Zato je bila Komisija OI, ki je bil pristojen za sprejetje sklepa z dne 15. junija 2016 o imenovanju osebe W na delovno mesto mediatorja, saj je bil ta sklep – kot je razvidno iz zapisnika 2173. sestanka Komisije – sprejet na predlog predsednika Komisije. Iz tega sledi, da je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti.

37 V zvezi z drugim delom prvega tožbenega razloga je treba spomniti, da v skladu s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo organ, ki sprejme odločitev, mediatorja imenuje „po posvetovanju z odborom uslužbencev“.

38 V zvezi s tem je treba, kot je bilo navedeno v točkah 35 in 36 zgoraj, ugotoviti, da čeprav je bila Komisija OI, pristojen za sprejetje sklepa o imenovanju osebe W na delovno mesto mediatorja, so poleg tega obstajale še druge formalne zahteve, določene v členu 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo. Poleg tega Komisija ne izpodbija, da se je organ odločanja na podlagi zadnjenavedene določbe zavezan posvetovati z odborom uslužbencev.

39 Člen 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo je treba, kot trdi tudi Komisija, razlagati tako, da organu, ki je pristojen za sprejetje dokončne odločitve, s katero se konča postopek, nalaga obveznost posvetovanja z odborom uslužbencev. Poleg tega mora biti to posvetovanje, čeprav pomeni le pravico do izjave in odboru uslužbencev ne daje pravice do soodločanja z organom, ki sprejme odločitev, tako, da je z njim mogoče vplivati na vsebino sprejetega akta (glej v tem smislu sodbo z dne 6. marca 2001, Dunnett in drugi/EIB, T-192/99, EU:T:2001:72, točki 89 in 90), pri čemer slednje predpostavlja izvajanje široke diskrecijske pravice (sodba z dne 12. februarja 1987, Bonino/Komisija, 233/85, EU:C:1987:82, točka 5).

40 V teh okoliščinah se lahko učinkovitost posvetovanja zagotovi le, če je predmet posvetovanja isti kot predmet, o katerem odloča organ, ki bo sprejel končno odločitev. Zato se mora posvetovanje z odborom uslužbencev nanašati na iste kandidate, kot so bili tisti, o katerih je presojal zadevni organ. Učinkovitost tega posvetovanja bi bila namreč izničena, če bi se z odborom uslužbencev posvetovalo le glede enega kandidata, organ odločanja pa bi si za cilj zadal, da pred izbiro končnega kandidata oceni več kandidatov.

41 Prvič, v obravnavanem primeru je iz mnenja posvetovalnega odbora za imenovanja z dne 25. februarja 2016 razvidno, da je ta odbor obravnaval tri kandidature in se je na koncu odločil, da za sporno delovno mesto predlaga sprejetje kandidature osebe W (glej točko 11 zgoraj). V tem mnenju je pojasnjeno tudi, da je navedeni odbor kolegiju komisarjev posredoval ocenjevalne liste in življenjepise teh treh kandidatov.

42 Drugič, spomniti je treba, da mora biti OI, ki sprejme končno odločitev o imenovanju, omogočeno, da se seznani s podatki, ki so na vsaki stopnji poteka izbirnega postopka, po posvetovanjih z različnimi upravnimi razredi, privedli k sprejetju posvetovalnih mnenj, kot so mu bila predložena, in da o teh podatkih presodi (glej v tem smislu sodbo z dne 15. oktobra 2014, Računsko sodišče/BF, T-663/13 P, EU:T:2014:883, točka 25).

43 V zvezi s tem je v zapisniku 2173. sestanka Komisije, na katerem je bil sprejet sklep z dne 15. junija 2016 o imenovanju osebe W, navedeno, da je kolegij komisarjev v skladu z mnenjem posvetovalnega odbora za imenovanja z dne 25. februarja 2016 prejel spise o treh kandidatih, ki jih je zadnjenavedeni odbor obravnaval za sporno delovno mesto. V tem zapisniku je navedeno, da je Komisija med drugim upoštevala mnenje posvetovalnega odbora za imenovanja z dne 25. februarja 2016 in ob upoštevanju značilnosti delovnega mesta izvedla primerjalno oceno uspešnosti kandidatov. V zvezi s tem je v zadevnem zapisniku navedeno, da je Komisija obravnavala njihove sposobnosti, učinkovitost in vedenje v službi ter da je za delovno mesto izbrala osebo W.

44 Tretjič, iz dopisa z dne 13. maja 2016, ki ga je osrednji odbor uslužbencev naslovil na podpredsednico Komisije, ki je med drugim pristojna za kadrovske zadeve, izhaja, da je generalna direktorica GD za kadrovske zadeve in varnost navedenemu odboru 20. aprila 2016 poslala zaprosilo za mnenje, to je po tem, ko je posvetovalni odbor za imenovanja kolegiju komisarjev posredoval predloge, in da se je ta prošnja nanašala le na kandidata, ki je bil kolegiju komisarjev predlagan za imenovanje, ne pa na tri kandidature, ki so bile posredovane kolegiju komisarjev.

45 Komisija ne zanika, da so bili osrednjemu odboru uslužbencev posredovani le podatki o kandidaturi osebe W. Zato kolegij komisarjev svoje diskrecijske pravice ni izvajal v zvezi z istim predmetom, kot je bil predmet posvetovanja z osrednjim odborom uslužbencev (glej točko 12 zgoraj).

46 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da minimalne zahteve, s katerimi se zagotavlja polni učinek posvetovanja z odborom uslužbencev in s katerimi se temu odboru omogoči oblikovanje mnenja o kandidatih, ki ga bo organ odločanja upošteval pri sprejetju končne odločitve, niso bile izpolnjene.

47 Iz tega sledi, da je bi sklep z dne 15. junija 2016 o imenovanju osebe W na delovno mesto mediatorja Komisije, kot trdi tožeča stranka v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga, sprejet v nasprotju s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo, in sicer v delu, ki se nanaša na posvetovanje z odborom uslužbencev, in da ga je zato treba razglasiti za ničnega, ne da bi bilo treba preizkusiti preostale razloge, ki so bili navedeni v utemeljitev tožbe.

48 Ker dopis z dne 16. junija 2016, s katerim je bila tožeča stranka obveščena o zaključku postopka in zanjo neugodnem izidu, ki se s to tožbo prav tako izpodbija (glej točki 13 in 22 zgoraj), izrecno temelji na izbiri drugega kandidata in ker je bil sklep o tej izbiri sprejet v nasprotju s členom 6(3) Sklepa o okrepljeni službi za mediacijo, zaradi česar ga je treba razglasiti za ničnega, je treba tudi ta dopis razglasiti za ničen.

Odškodninski zahtevek

49 Tožeča stranka trdi, da sta bila z izpodbijanima sklepoma zaradi števila zadev, ki jih je obravnavala kot namestnica mediatorja, torej kot mediatorka, ki je začasno opravljala naloge mediatorja, oškodovana njen ugled in strokovna verodostojnost. Poleg tega naj bi bila zaradi njiju povsem prikrajšana za napredovanje v razred AD 14. Če se ob tem upošteva še, da je več kot tri leta te naloge opravljala v okoliščinah zaskrbljenosti in negotovosti, meni, da je odškodnina v znesku 100.000 EUR primerna za nadomestilo nepremoženjske in premoženjske škode, ki ji je nastala zaradi ravnanja Komisije.

50 Komisija vztraja, da so bila vsa njena dejanja zakonita, zato naj v podporo spornemu odškodninskemu zahtevku ne bi bilo mogoče navesti nobene nezakonitosti, ki bi bila tesno povezana s predlogom za razglasitev ničnosti izpodbijanih sklepov.

51 V sporih med institucijami in njihovimi uradniki se pravica do odškodnine prizna, če so izpolnjeni trije kumulativni pogoji, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, resničnost škode ter vzročna zveza med očitanim ravnanjem in zatrjevano škodo (sodba z dne 12. julija 2011, Komisija/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, točka 42).

52 Prvič, tožeča stranka trdi, da je med izpodbijanima sklepoma in zatrjevano nepremoženjsko škodo podana vzročna zveza, ker sta ta sklepa ustvarila vtis, da je izbrani kandidat bolj usposobljen od nje.

53 Vendar okoliščina, da se lahko za delovno mesto, kot je zadevno, izbere drug kandidat, še ne pomeni, da je kandidatom, ki na koncu niso bili izbrani, s tem nastala škoda. Čeprav ta izbira pomeni, da se je nek drug kandidat v tem primeru štel za bolj usposobljenega, pa ta okoliščina še ne pomeni negativne ocene o usposobljenosti preostalih kandidatov, in to še toliko manj, če se jim je uspelo uvrstiti na seznam, ki ga je obravnaval posvetovalni odbor za imenovanja, kot je bilo to v primeru tožeče stranke.

54 Čeprav je sicer res, da je tožeča stranka v utemeljitev svoje tožbe navedla en razlog, in sicer četrti tožbeni razlog, ki se nanaša na presojo njene usposobljenosti v primerjavi z usposobljenostjo osebe W, to nikakor ne spremeni dejstva, da je treba sklep z dne 15. junija 2016 o imenovanju zadnjenavedene na delovno mesto mediatorja razveljaviti iz razloga, ki ga je tožeča stranka navedla v okviru prvega tožbenega razloga. V teh okoliščinah se akt, ki vsebuje sklep o primerjalni oceni usposobljenosti, ki je bila opravljena v obravnavanem primeru, v skladu s členom 264, prvi odstavek, PDEU razglasi za ničen, Komisija pa mora zdaj v skladu s členom 266 PDEU sprejeti ukrepe za izvršitev te sodbe.

55 Iz tega sledi, da nepremoženjska škoda, ki jo zatrjuje tožeča stranka, trenutno nikakor ni gotova.

56 Drugič, tožeča stranka trdi, da ji je bila zaradi zavrnitve kandidature nezakonito odvzeta možnost napredovanja v razred AD 14.

57 Vendar v zvezi s tem zadošča ugotovitev, da ni z ničemer zagotovljeno, da bi bila tožeča stranka, če ne bi bilo ugotovljene nezakonitosti, izbrana za sporno delovno mesto, in tudi ne, da bi nato napredovala v razred AD 14. Zato med nepremoženjsko škodo in ugotovljeno nezakonitostjo nikakor ni vzročne zveze.

58 Poleg tega, ker je mogoče zadevne trditve razumeti, kot da se z njimi ne zahteva povračilo škode, ki naj bi nastala na podlagi spornih sklepov, ampak na podlagi ravnanja Komisije, ki je bilo tako že pred sprejetjem obvestila o prostem delovnem mestu COM/2015/1801, je treba ugotoviti, da so te trditve zaradi neizčrpanja predhodnega postopka nedopustne. Tožeča stranka je na vprašanje, ki ji je bilo v zvezi s tem postavljeno na glavni obravnavi, odgovorila, da je bilo to ravnanje tesno povezano z izpodbijanima sklepoma. Vendar je treba ugotoviti, da se zadevno ravnanje po svoji naravi razlikuje od izbire, ki je bila opravljena na podlagi sklepa z dne 15. junija 2016 o imenovanju osebe W na delovno mesto mediatorja. Zato je treba točke od 192 do 194 pritožbe tožeče stranke, ki se nanašajo na to ravnanje, obravnavati kot zahtevo v smislu člena 90 Kadrovskih predpisov. Zoper zavrnitev te zahteve s sklepom z dne 5. januarja 2017 (glej točko 14 zgoraj) pa ni bila vložena pritožba.

59 Vsekakor drži, da začasna razporeditev v skladu s členom 7(2) Kadrovskih predpisov ne sme biti daljša od enega leta, razen če gre za nadomeščanje uradnika, ki je bil iz službenih razlogov napoten na drugo delovno mesto, vpoklican na služenje vojaškega roka ali odsoten zaradi daljšega bolniškega dopusta. Prav tako drži, da je bila tožeča stranka na delovno mesto mediatorja začasno razporejena od 1. marca 2013 do 1. oktobra 2016, ne da bi za to obstajali razlogi, s katerimi bi bilo mogoče upravičiti podaljšanje razporeditve za več kot eno leto.

60 Vendar je iz člena 7(2) Kadrovskih predpisov razvidno, da uradnik od začetka četrtega meseca take začasne razporeditve prejema diferencialni dodatek, s čimer je izključena vsakršna vzročna zveza s premoženjsko škodo.

61 Nazadnje, kar zadeva nepremoženjsko škodo zaradi stanja negotovosti, v katerem naj bi bila tožeča stranka, je treba ugotoviti, da se je izbirni postopek, ki je bil opravljen na podlagi razpisa za prosto delovno mesto COM/2014/366, končal brez izbire kandidata, od česar je imela tožeča stranka, ki v tem primeru ni bila predlagani kandidat, koristi, saj je lahko tako v okviru začasne razporeditve še naprej opravljala naloge mediatorja. Poleg tega je okoliščina, da je tožeča stranka svoje naloge opravljala v času, ko je postopek, ki se je začel z objavo razpisa prostega delovnega mesta COM/2015/1801, še potekal, neizogibno povezana s položajem, v katerem je treba za zasedbo prostega delovnega mesta izvesti natečaj. Tak položaj je tudi neizogibno povezan z negotovostjo vseh sodelujočih kandidatov, ki je posledica konkurenčnega postopka.

62 V tem okviru okoliščina, da sodelavci tožeče stranke ne razumejo, zakaj Komisija ni pravočasno izvedla postopkov za zapolnitev prostega delovnega mesta mediatorja, tudi če se šteje za dokazano, ni taka, da bi škodovala ugledu tožeče stranke.

63 Iz tega sledi, da je treba odškodninski zahtevek zavrniti.

Stroški

64 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker Komisija v bistvenem s svojimi predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Sklep Evropske komisije z dne 15. junija 2016 o imenovanju osebe W za mediatorja Komisije in dopis z dne 16. junija 2016, s katerim je Komisija Mercedes Janssen-Cases obvestila o izidu izbirnega postopka za to delovno mesto, se razglasita za nična.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Komisiji se naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopka za izdajo začasne odredbe.**

Van der Woude Gratsias Labucka

Dittrich Ulloa Rubio

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 22. novembra 2018.

Podpisi